

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 609/2024-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. v [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2Tos/47/2024 z 29. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 2Tos/47/2024 z 29. apríla 2024. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je od 10. novembra 2022 väzobne [z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku] trestne stíhaný a následne od 9. augusta 2023 obžalovaný pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. c) a d) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) a § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona.
3. Sťažovateľ žiadosťou doručенou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš 10. apríla 2024 požiadal okresný súd o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej okresný súd uznesením sp. zn. 8T/53/2023 z 22. apríla 2024 rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby písomným sľubom a taktiež podľa § 80 ods. 1

písm. c) Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením z 29. apríla 2024 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k (v petite ústavnej sťažnosti nenapadnutému, pozn.) postupu krajského súdu poukazuje na to, že z príslušnej zápisnice krajského súdu vyplýva, že krajský súd rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu z 22. apríla 2024 na neverejnom zasadnutí konanom 29. apríla 2024, ktoré trvalo 10 minút (od 11.20 h do 11.30 h, pozn.). Podľa názoru sťažovateľa táto dĺžka neverejného zasadnutia vylučuje, aby sa na ňom krajský súd oboznámil s obsahom príslušného súdneho spisu a obsahom prvostupňového uznesenia okresného súdu, ako aj s obsahom sťažovateľovej sťažnosti proti nemu a ďalšími sťažovateľovými podaniami, a preto postup krajského súdu porušuje § 192 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

5. Vo vzťahu k samotnému napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ v podstatnom namietá, že krajský súd nedostatočne odôvodnil existenciu dôvodného podozrenia, že sťažovateľ spáchal skutok, pre ktorý na neho bola podaná obžaloba, pričom podľa názoru sťažovateľa sa „*krajský súd stavia na stranu poškodených preberajúc ich nelogickú obhajobu svojich tvrdení*“. Podľa názoru sťažovateľa je predmetné trestné konanie zneužitím trestného práva na riešenie občianskoprávných vzťahov medzi ním a poškodenými. Podľa názoru sťažovateľa nie je dostatočne odôvodnený ani záver krajského súdu o nemožnosti nahradenia jeho väzby.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podľa čl. VI bodu 1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2024 do 31. decembra 2024 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Ivanovi Fiačanovi. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 413/2024-10 z 27. augusta 2024 rozhodol, že sudca Ivan Fiačan je vylúčený z konania a rozhodovania v predmetnej veci. Podľa čl. III bodu 4 rozvrhu práce bola následne predmetná vec pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru:

9. Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody zároveň bolo v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou.

10. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru konštatuje, že ústavnou sťažnosťou bolo napadnuté uznesenie krajského súdu o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa (rozhodovalo sa o žiadosti sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby na slobodu). Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa však *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby). Sťažovateľova námietka o porušení práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru je preto neopodstatnená už na prvý pohľad (obdobne napr. I. ÚS 352/06, III. ÚS 34/07, III. ÚS 67/08, II. ÚS 105/2019).

11. Ústavný súd preto konštatuje nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením a označeným článkom dohovoru z dôvodu jeho neaplikovateľnosti v predmetnej veci. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy:

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom, alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

13. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia

všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

14. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Pri posudzovaní otázky rešpektovania alebo porušenia zákona musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013).

15. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil. Zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011).

16. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usposobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

17. Pri posúdení napadnutého uznesenia teda úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli podnieť také prípadné rozhodnutia a postupy krajského súdu v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 299/2022, IV. ÚS 556/2023). Pretože krajský súd sa stotožnil s prvostupňovým väzobným uznesením okresného súdu, ústavný súd sa aj s týmto uznesením okresného súdu náležite oboznámil.

18. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v podstatnom konštatoval, že po preskúmaní obsahu spisového materiálu zistil, že po podaní žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu postupoval okresný súd podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a o pretrvávajúcej väzby sťažovateľa a nemožnosti jej nahradenia rozhodol zákonným spôsobom, a preto sa krajský súd s prvostupňovým väzobným rozhodnutím okresného súdu stotožnil a v podrobnostiach naň odkázal.

19. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke týkajúcej sa existencie dôvodného podozrenia zo spáchania skutku, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, krajský súd v podstatnom uviedol, že na základe dosiaľ vykonaného dokazovania je aj v tomto štádiu trestného konania potrebné dospieť k dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa pre skutok uvedený v obžalobe. Krajský súd v tejto súvislosti v napadnutom uznesení podrobne (s. 13 až 19 napadnutého uznesenia, pozn.) poukázal na jednotlivé dôkazy, ktoré boli vykonané v doterajšej fáze hlavného pojednávania, pričom podľa názoru krajského súdu je na základe zabezpečených dôkazov aj naďalej možné konštatovať, že konanie popísané v skutkovej časti obžaloby prokurátora (vedomé oklamanie poškodených sťažovateľom v otázke jeho schopnosti vrátiť im finančné prostriedky, ako aj v jeho schopnosti tieto vrátiť v dohodnutých lehotách) zjavne napĺňa všetky zákonné znaky trestného činu podvodu a nemá len súkromnoprávny základ. Krajský súd konštatoval, že dôkazná situácia sa s poukazom na hlavnom pojednávaní už vykonané dôkazy v zásade nezmenila, no isto neoslabila, pričom o vine či nevine sťažovateľa bude možné spoľahlivo rozhodnúť až na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, ktoré dosiaľ skončené nebolo. Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa, že došlo k oslabeniu dôkaznej situácie do miery vzbudzujúcej pochybnosti o naplnení obligatórnych znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Podľa názoru krajského súdu doterajší priebeh dokazovania nevytvoril kvalifikovaný priestor na také rozhodnutie súdu, ktorým by bolo možné obžalobu prokurátora vyhodnotiť ako nedôvodnú. Krajský súd zároveň poukázal na to, že okresný súd dosiaľ nevypočul všetkých obhajobou navrhnutých svedkov, ktorí sa na predvolanie súdu opakovane s ospravedlnením nedostavili. Dokazovanie je aj za tohto stavu vykonávané formou oboznamovania sa s rozsiahlou skupinou stranami navrhovaných listinných dôkazov, ktoré korešpondujú so skutočnosťami (dôkazmi), ku ktorým sa podrobne v trestnom konaní vyjadrovali najmä svedkovia poškodení, pričom priebežné oboznamovanie sa s rozsiahlou skupinou listinných dôkazov na hlavnom pojednávaní posúva dokazovanie výrazne dopredu, keďže relevantná časť

dôkaznej matérie má z povahy danej (majetkovej) trestnej veci formu práve týchto listinných dôkazov (výpisy z účtov v bankách, prevody, SMS správy a iné). Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, že v danom štádiu trestného konania, nie je možné zistiť a konštatovať, v čom je naplnená tzv. doktrína zosilnenia dôvodov väzby, krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že dokazovanie vykonávané na hlavnom pojednávaní v zmysle Trestného poriadku spočíva v tom, že sa vykonávajú dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní a dôkazy, ktoré sa v prípade možnosti zabezpečujú až v konaní pred súdom (ak nejaké vziať z procesu dokazovania). Na dôkazy, ktoré neboli vykonané na hlavnom pojednávaní (hoc aj zabezpečené v prípravnom konaní), nie je možné pri rozhodovaní súdu prihliadať. Z uvedeného dôvodu je postupné vykonávanie dôkazov (zabezpečených v prípravnom konaní) na hlavnom pojednávaní tým dôkazným posunom (v prospech či v neprospech sťažovateľa), ktorým je konštatovaná tzv. doktrína zosilnenia dôvodov väzby (vedenia trestného konania). Postupné vykonávanie dôkazov na aktuálne prebiehajúcim hlavnom pojednávaní v danej trestnej veci (najmä listinných dôkazov, ktoré dokumentujú relevantné skutočnosti – konanie sťažovateľa) priebežne mení (posúva) aktuálnu dôkaznú situáciu, ktorá potvrdzuje opodstatnenosť prokurátorom podanej obžaloby na sťažovateľa. Krajský súd sa nestotožnil ani s argumentáciou sťažovateľa, že súdy účelovo vyhodnocujú dôkazy v prospech obžaloby. Podľa názoru krajského súdu posudzovanie na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov je okresným súdom vykonávané objektívne, čo je zrejme hlavne z posudzovania listinných dôkazov (výpisy z účtov v bankách, prevody peňažných prostriedkov, SMS správy, výsledky dožiadania z cudziny a ďalšie), ktoré korešpondujú so skutočnosťami, ku ktorým sa vyjadrujú svedkovia poškodení, a nie so skutočnosťami, ako ich na hlavnom pojednávaní prezentuje sťažovateľ. Procesné strany majú právo sa k týmto dôkazom vyjadriť a toto vyjadrenie prezentovať zo svojho uhla pohľadu. Posúdenie týchto dôkazov pre potreby rozhodovania vykonáva súd, z ktorého posúdením dôkazov môže korešpondovať buď stanovisko obhajoby, alebo názor obžaloby. Krajský súd v tejto súvislosti konštatoval, že dlhšiu dobu sťažovateľom prezentovaná obhajoba spočívajúca v deklarovaní jeho záujmu predložiť listinné dôkazy, ktoré majú preukázať ním tvrdené skutočnosti, môže aktuálnu dôkaznú situáciu zmeniť, a to dokonca i v prospech sťažovateľa, avšak krajskému súdu takéto dôkazy v opakovane predkladanom spise (pri rozhodovaní o sťažnostiach sťažovateľa) chýbajú.

20. Pokiaľ ide o otázku nahradenia väzby sťažovateľa, krajský súd sa v napadnutom uznesení stotožnil s názorom okresného súdu, že účel tzv. útekovej a preventívnej väzby u sťažovateľa, t. j. aby neušiel, neskrýval sa, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu a trestu, najmä keď nemá stále bydlisko a hrozí mu vysoký trest, a súčasne nepokračoval v páchaní majetkovej trestnej činnosti rovnakej a obdobnej povahy, nemožno dosiahnuť jej nahradením dohľadom probačného a mediačného úradníka či písomným sľubom sťažovateľa, a to aj za prípadného uloženia primeraných obmedzení a povinností či nariadenia kontroly technickými prostriedkami. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že u sťažovateľa malo ísť o dlhšiu dobu pretrvávajúce protiprávne konanie (od polovice novembra 2015 do 10. januára 2020), ktorým mali byť spôsobené škody viacerým poškodeným, ktorým v záujme získania ďalších finančných prostriedkov mal sťažovateľ postupne uvádzať nové skutočnosti nezakladajúce sa na pravde, a tak od nich postupne vylákať sumu vo výške 1 354 100 eur. Krajský súd taktiež poukázal na to, že sťažovateľovi v páchaní protiprávnej majetkovej činnosti (trestnej) nebránilo ani to, že mal vedomosť o tom, že je v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia pre rovnako majetkovú trestnú činnosť [zločin

podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona] a že bol už v minulosti pre obdobnú majetkovú trestnú činnosť súdom opakovane odsúdený, pričom páchanie majetkovej trestnej činnosti sťažovateľom má z hľadiska jej závažnosti gradujúcu tendenciu. Vzhľadom na uvedené podľa názoru krajského súdu osoba sťažovateľa nedáva dostatočnú záruku, že dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom s nariadením kontroly technickými prostriedkami či súdom prijatý písomný sľub sťažovateľa by boli dostatočnými na to, aby sa sťažovateľ ďalej nedopúšťal najmä majetkovej trestnej činnosti rovnakej a obdobnej povahy, ktorej sa môže dopúšťať proti vopred neznámemu okruhu osôb (v podstate proti komukoľvek) a kdekoľvek. Podľa krajského súdu nahradením väzby u sťažovateľa taktiež nemožno dosiahnuť ani účel tzv. útekovvej väzby. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že hoci mal sťažovateľ vedomosť o vedenom trestnom konaní, nečinil reálne kroky k tomu, aby bol riadne súčinný s orgánmi činnými v trestnom konaní, ale sa trestnému konaniu vyhýbal. Podľa názoru krajského súdu pri plynulo pokračovanom priebehu hlavného pojednávania, keď samosudkyňa vopred určuje niekoľko termínov hlavného pojednávania s podrobným rozsiahlym okruhom plánovaných úkonov (predvolanie svedkov a pod.) v zmysle návrhov procesných strán na vykonanie dokazovania, je nezanedbateľným už aj správanie sťažovateľa, ktorý sa v určených dňoch hlavného pojednávania opakovane náhle dožaduje lekárskeho ošetrovania (neurologické, gastroenterologické a pod.), po ktorého vykonaní je už aj zdravotníckymi zariadeniami v podaných správach konštatovaná subjektívnosť pocitov sťažovateľa hraničiaca s účelovosťou dožadovanej zdravotnej starostlivosti. Výsledkom toho je stav, keď je sťažovateľ po ošetrovaní nehospitalizovaný v nemocničnom zariadení (jednak z dôvodu, že si to pri určitých diagnózach jeho zdravotný stav nevyžaduje, resp. aj z dôvodu, že hospitalizáciu z dôvodu dodiagnostikovania v nemocničnom zariadení odmieta) a je vrátený späť do ústavu na výkon trestu, kde odmieta aj medikamentóznou liečbu, pričom hlavné pojednávanie je najmä z dôvodu takejto neúčasti sťažovateľa na pojednávaní opakovane odročované bez posunu v dokazovaní. Krajský súd preto s poukazom na uvedené konštatoval, že zabezpečovacie inštitúty nahradzujúce väzbu nie sú samy osebe v danej trestnej veci takými kvalifikovanými zabezpečujúcimi nástrojmi, ktoré by boli spôsobilé dosiahnuť stav, ktorý sa inak v danom prípade sleduje tzv. útekovou väzbou. Podľa názoru krajského súdu je preto sťažovateľovi jedine väzbou možné zabrániť v pokračovaní v páchaní rovnakej a obdobnej trestnej činnosti majetkovej povahy a rovnako mu zabrániť, aby sa vyhýbal trestnému stíhaniu alebo trestu. Nadväzujúc na uvedené, sa krajský súd taktiež stotožnil s názorom okresného súdu, že v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku by sa možnosťou nahradenia väzby sťažovateľa mohol okresný súd dôvodne zaoberať, len ak by to odôvodňovali výnimočné okolnosti prípadu, ktoré však podľa názoru krajského súdu dosiaľ zo spisu nevyplývajú.

21. Vo vzťahu k súvisiacej námietke sťažovateľa, že výkon kontroly technickými prostriedkami v rámci probačného dohľadu s uložením zákazu vycestovať do zahraničia či zákaz vzdaľovať sa z obydlija by sťažovateľovi bránil opustiť miesto bydliska a Slovenskú republiku, keďže by bol takto monitorovaný po dobu 24 hodín, krajský súd uviedol, že sťažovateľ je technicky zdatný, o čom svedčí aj promptná mailová komunikácia s vyšetrovateľom v prípravnom konaní, keď sa aj napriek tomu na opakované predvolanie na výsluch zo zahraničia nedostavil. Navyše prijímanie finančných prostriedkov od poškodených sťažovateľ realizoval nielen bankovým prevodom, ale aj cez účty vedené v bankách na meno iných osôb, napr. [REDAKOVANÉ], manželky sťažovateľa alebo cez Western Union a osobu [REDAKOVANÉ]. Všetky uvedené finančné

transakcie je pritom možné vykonávať nielen osobne v bankách na Slovensku alebo v cudzine, ale aj z domáceho prostredia, kde by sa sťažovateľ zdržiaval (nachádzal) v prípade, ak by súd vyhovel jeho žiadosti a väzbu by mu nahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka s výkonom kontroly technickými prostriedkami a s uloženým zákazom vycestovať do zahraničia či zákazom vzdáľovať sa z miesta bydliska. Podľa názoru krajského súdu preto tento zabezpečovací inštitút nie je spôsobilý rozptýliť obavy, že by sťažovateľ nepokračoval v páchaní obdobnej majetkovej trestnej činnosti, resp. nedáva záruku, že pobytom sťažovateľa na slobode sa nerozšíria rady (potenciálne) poškodených osôb. Pokiaľ ide o obavu z úteku, krajský súd uznal, že technické prostriedky síce umožňujú kontrolu pohybu kontrolovanej osoby, avšak vo svojej podstate nie sú spôsobilé absolútne zabrániť úteku osoby, pričom osoba sťažovateľa (vzhľadom na jeho prístup k vedenému trestnému konaniu pred vzatím do väzby) nedáva podľa názoru krajského súdu dostatočnú záruku, že by sťažovateľ technické prostriedky kontroly neodstránil a neutiekol.

22. Vo vzťahu k nadväzujúcej námietke sťažovateľa smerujúcej proti postupu okresného súdu (sťažovateľ namietal, že samosudkyňa okresného súdu v rozmedzí približne troch hodín od prijatia správy probačného a mediačného úradníka sa s ňou oboznámila, vypočula k tomu sťažovateľa, rozhodla o žiadosti sťažovateľa a vyhotovila 14-stranové uznesenie) krajský súd konštatoval, že uvedený postup okresného súdu nie je v rozpore s Trestným poriadkom a prvostupňovému uzneseniu okresného súdu nemožno z tohto dôvodu vytknúť žiaden nedostatok. Krajský súd poukázal na to, že samosudkyňa okresného súdu je s vecou podrobne oboznámená, pretože ju plynulo pojednáva a opakovane rozhoduje o čiastkových procesných návrhoch, pričom od jej posledného rozhodovania o väzbe sťažovateľa, berúc do úvahy aj samotné pojednávanie vo veci, uplynul pomerne krátky čas, pričom oboznámenie sa s obsahom záverečnej správy a vyvodenie z nej konkrétneho výstupu pre rozhodnutie súdu nepredstavuje zložitý proces.

23. Po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľove námietky neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu).

A. K existencii dôvodného podozrenia:

24. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke týkajúcej sa (ne)existencie dôvodného podozrenia zo spáchania skutku, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, ústavný súd na úvod pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú „len“, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Skutočnosti zakladajúce podozrenie však nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných na odôvodnenie odsúdenia alebo na podanie obžaloby (Krejčíř proti Českej republike z 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05; Labita proti Taliansku zo 6. 4. 2000, č. 26772/95; Erdagöz proti Turecku z 22. 10. 1997).

25. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) riadne odôvodnil existenciu materiálnych dôvodov väzby, a to s prihliadnutím na okolnosť,

že pri rozhodovaní o väzbe súdy neposudzujú vinu obvineného (sťažovateľa), ale (okrem iného) zisťujú existenciu skutočností zakladajúcich dôvodné podozrenie, že obvinený (obžalovaný – sťažovateľ) spáchal trestný čin, pre ktorý je stíhaný, pričom hĺbkové hodnotenie dôkazov je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (pozri napr. II. ÚS 259/2019, II. ÚS 112/2020). Ústavný súd pripomína, že vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je relevantné ako jeden z materiálnych predpokladov väzby dôvodné podozrenie, nie istota zo spáchania skutkov obvineným, ktorá je relevantným podkladom na odsúdenie (pozri napr. III. ÚS 569/2017). V štádiu trestného konania po podaní obžaloby (ako to je aj v prípade sťažovateľa) je pritom miera tohto podozrenia z podstaty veci vyššia, než je to v štádiu prípravného konania, pričom z ústavnej sťažnosti nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by toto podozrenie v jeho prípade v relevantnej miere rozptyľovali. Možno konštatovať, že v konajúcimi súdmi popísanom dôkaznom reťazci je priamy dôkaz, ktorým je svedecká výpoveď poškodených, doplnený sériou nie malého množstva ďalších relevantných dôkazov, prostredníctvom ktorých možno tzv. induktívnou metódou testovať a overiť vierohodnosť, a teda pravdivosť priameho svedectva poškodených. Vzhľadom na uvedené ústavný súd posúdil predmetnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia ako odôvodnenie v medziach limitov ústavnej udržateľnosti pre toto štádium trestného konania, a preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

B. K nenahradeniu väzby:

26. Na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, kde sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou (napr. IV. ÚS 321/2022). Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy už viackrát uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje viaceré práva, okrem iného aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (napr. I. ÚS 26/2013, II. ÚS 564/2018, III. ÚS 7/00, IV. ÚS 270/09). Z obsahu základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (napr. II. ÚS 564/2018, III. ÚS 271/07, IV. ÚS 361/09).

27. V súvislosti s nenahradením sťažovateľovej väzby ústavný súd znovu pripomína, že súd rozhodujúci o väzbe je povinný skúmať významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju miernejším opatrením. Pritom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (napr. III. ÚS 550/2021, III. ÚS 675/2021, IV. ÚS 207/07, IV. ÚS 650/2018, IV. ÚS 436/2021). Nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou a s tým spojené obmedzenia sú benefitom obvineného, ktorý mu umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby byť stíhaný na slobode (teda s využitím proporcionálne miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv – R 44/2018; m. m. napr. I. ÚS 487/2021, III. ÚS 625/2022).

28. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi opakovane akcentuje, že väzba predstavuje vážny zásah do osobnej slobody, a preto je povinnosťou všeobecných súdov obzvlášť citlivo zvažovať argumenty v prospech ďalšieho trvania väzby. Z ustanovení Trestného poriadku priamo vyplýva povinnosť všeobecných súdov skúmať, či je v prípade dôvodnosti väzby možné väzbu nahradiť alternatívnymi prostriedkami.

29. Okresný súd ani krajský súd neodmietli inštitúty umožňujúce nahradiť väzbu (písomný sľub, probačný dohľad s uložením primeraných povinností a obmedzení) len s poukazom na abstraktné formulačné konštrukcie bez dostatočného previazania na skutkové okolnosti konkrétnej veci, teda iba všeobecne so zreteľom na charakter, spôsob a okolnosti spáchania trestnej činnosti, osobu sťažovateľa a povahu prípadu. Ich úvahy sú podľa zistenia ústavného súdu, naopak, dostatočne konkrétne a previazané na okolnosti prípadu sťažovateľa, hoci vo svojej podstate sa prelínajú so zistenými konkrétnymi skutočnosťami zakladajúcimi podľa krajského súdu dôvody väzby.

30. Sťažovateľ neuvádza ani bežnú polemiku s konkrétnymi dôvodmi uvedenými krajským súdom na nenahradenie väzby. Ich značná previazanosť s dôvodmi väzby neuberá na ich konkrétnosti či relevancii. Nenahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a písomným sľubom v spojení s uložením primeraných povinností a obmedzení a kontroly technickými prostriedkami podľa zistenia ústavného súdu krajský súd odôvodnil nielen odkazom na neexistenciu výnimočných okolností prípadu (ktorých existencia sa pre nahradenie väzby pri obzvlášť závažnom zločine podľa § 80 a § 81 Trestného zákona vyžaduje), ale aj ďalšími skutočnosťami, ako sú charakter stíhanej trestnej činnosti (malo k nej dochádzať počas 5 rokov, stupňovanie konania proti poškodeným, majetkový charakter, rozsah škody, hrozba vysokého trestu), osobné charakteristiky sťažovateľa (absencia stáleho bydliska, neprehodnotenie postoja k vedeniu riadneho života napriek minulým odsúdeniam – sklony k páchaniu trestnej činnosti, vyhýbanie sa trestnému konaniu pobytom v cudzine), čo všetko rezultovalo do všeobecného záveru krajského súdu o nespôsobilosti navrhnutých náhradných inštitútov dosiahnuť stav sledovaný inak väzbou.

31. Podľa zistenia ústavného súdu pri závere o nedostatočnosti ponúknutých záruk dal krajský súd najväčší dôraz na osobu sťažovateľa. Pritom nezostal len pri všeobecnom konštatovaní, ale okrem už uvedených osobných charakteristík, ktoré jednotlivo špecifikoval, spomenul aj plynulosť priebehu konania pred okresným súdom a obštrukcie sťažovateľa po podaní obžaloby. Takýto rozsah odôvodnenia napadnutého uznesenia vo vzťahu k osobe sťažovateľa dáva podľa ústavného súdu dostatočný základ na vylúčenie dôvodnosti námietky sťažovateľa o nedostatku odpovede na kľúčovú argumentáciu sťažovateľa o nevysvetlení, v čom má spočívať neúčinnosť ponúkanej záruky s uložením obmedzení a kontroly technickými prostriedkami. Cez uvedené skutočnosti týkajúce sa osoby sťažovateľa považuje ústavný súd za dostatočné prepojenie s názorom krajského súdu o nemožnosti nahradiť väzbu alternatívnymi prostriedkami. Argumentácia v napadnutom uznesení reaguje na sťažovateľove argumenty, pretože krajský súd v podstate uvádza, že nahradenie väzby sťažovateľa nie je možné z iných dôvodov, než ktoré sťažovateľ uvádzal. Takéto úvahy hodnotí ústavný súd ako racionálne a konkrétne. Ak sťažovateľ od stíhanej majetkovej trestnej činnosti nemal odradiť ani v minulosti vykonaný nepodmienečný trest odňatia slobody za takýto druh trestnej činnosti ako krajný prostriedok pôsobenia na osobu páchatel'a (tzv. prostriedok *ultima ratio*), resp. ani podmiennečný trest odňatia slobody s probačným dohľadom za rovnaký trestný čin, tak za predpokladu, že nevedel riadny život v rámci skúšobnej doby podmiennečného odkladu

výkonu trestu, niet racionálneho dôvodu sa domnievať, že by účel väzby ako zaisťovacieho inštitútu bol v jeho prípade dosiahnuteľný dohľadom probačného a mediačného úradníka.

32. Vzhľadom na charakter majetkovej trestnej činnosti, pre ktorý je sťažovateľovi v tejto trestnej veci vznesené obvinenie, v spojení so všetkými dôvodmi útekovej a preventívnej väzby, ktoré boli všeobecnými súdmi v tejto konkrétnej veci ustálené, nie je možné ich záver o nemožnosti nahradenia sťažovateľovej väzby miernejšími prostriedkami, t. j. navrhnutým písomným sľubom alebo dohľadom probačného alebo mediačného úradníka, považovať za arbitrárny. Pre toto štádium trestného konania považuje ústavný súd toto odôvodnenie nenahradenia väzby miernejšími prostriedkami za ústavne udržateľné pre obmedzenie základného ľudského práva sťažovateľa na osobnú slobodu.

33. K námietke sťažovateľa, že krajský súd sa nedostatočne detailne vysporiadal s otázkou možnosti nahradenia väzby sťažovateľa navrhovanými zárukami, treba navyše uviesť, že nie je úlohou ústavného súdu v štádiu súdneho konania posudzovať mieru nebezpečenstva, že navrhované technické prostriedky sťažovateľovi nezabránia v úteku alebo neznemožnia prípadné pokračovanie v páchaní trestnej činnosti. Pokiaľ by ústavný súd takéto posúdenie vykonal, atrahoval by si právomoc všeobecných súdov, ktorá mu z hľadiska subsidiarity neprislúcha. Ústavný súd z hľadiska podmienok nahradenia väzby sťažovateľa v trestnom konaní môže len posúdiť, či sa krajský súd dostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľa v žiadosti o prepustenie z väzby. Z hľadiska ústavného prieskumu je významné, či krajský súd logicky a presvedčivo odôvodnil nemožnosť nahradenia väzby sťažovateľa. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

C. K postupu krajského súdu:

34. V rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľ taktiež vo vzťahu k postupu krajského súdu namieta, že dĺžka neverejného zasadnutia krajského súdu (na ktorom krajský súd rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu) vylučuje, aby sa na ňom krajský súd oboznámil s obsahom príslušného súdneho spisu a obsahom prvostupňového uznesenia okresného súdu, ako aj s obsahom sťažovateľovej sťažnosti proti nemu a ďalšími sťažovateľovými podaniami.

35. Vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že z petitu ústavnej sťažnosti vyplýva, že táto nesmeruje aj proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2Tos/47/2024, ale smeruje „len“ proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2Tos/47/2024 z 29. apríla 2024, keďže iba vo vzťahu k nemu sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojich označených práv. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania

sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom. Keďže sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich práv výlučne napadnutým uznesením krajského súdu, a nie aj predmetným postupom krajského súdu, predmetom ústavného prieskumu sťažovateľom namietaného porušenia označených práv mohlo byť len napadnuté uznesenie krajského súdu.

36. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vo vzťahu k námietke sťažovateľa smerujúcej proti postupu krajského súdu len nad rámec poukazuje, že Trestný poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení nevyvedie minimálny časový limit trvania neverejného zasadnutia nadriadeného súdu rozhodujúceho o sťažnosti. Z hľadiska práva na osobnú slobodu pritom nie je rozhodujúca dĺžka trvania neverejného zasadnutia konajúceho súdu, ale ústavnoprávna udržateľnosť „výstupu“ z tohto neverejného zasadnutia, t. j. ústavnoprávna udržateľnosť samotného rozhodnutia prijatého na tomto neverejnom zasadnutí (m. m. II. ÚS 489/2022).

37. Vzhľadom na predchádzajúce jednotlivé čiastkové závery možno v závere zhrnúť, že napadnuté uznesenie krajského súdu sa ústavnému súdu nejaví ako svojvoľné. Krajský súd sa v napadnutom uznesení náležite zaoberal dôvodmi na prepustenie z väzby na slobodu v prebiehajúcom súdnom konaní, pričom uzavrel, že by sa prepustením sťažovateľa zvýšilo riziko úteku sťažovateľa, resp. pokračovania v trestnej činnosti, teda zmarenia účelu trestného stíhania. Zároveň sa relevantným a dostatočným spôsobom zaoberal aj tým, či dôvody, pre ktoré bol sťažovateľ vzatý do väzby, trvajú aj v súčasnom štádiu konania. Sťažovateľ pritom v ústavnej sťažnosti neatakoval samotné väzobné dôvody, ale spochybňoval len odôvodnenie existencie dôvodného podozrenia a odôvodnenie, resp. posúdenie možnosti nahradenia väzby. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poskytol sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v namietanom uznesení krajský súd prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd preto na základe uvedeného, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

38. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu